

Cant d'estiu

1

Xiuleu grillets,
xiuleu a la Marina.
Xiuxiuegeu onetes.
Xiuxiuegeu a la platja del Pinet.
Immensa nit serena.
Els cotxes llunyans.
Sentir-los relaxadament.
Tranquil·la, quieta.
També es senten els records.
El *pastaor*, la quadra,
el corral i les gallines.
La sèquia i les penyetes.
Uns mons dins les pedres,
dos pins: coses plenes per jugar.
Les cabanyes, els clubs,
la pastisseria de fang,
les sèries de la tele
rere la cantonada.
I a l'altra part
la primera figuera.
I l'últim intent a l'olivera.
Parla el silenci ara
amb la veu dels amics:
Pedro, Laurent, Virginie, Esther,
Andrea, Aroa, Nerea... ¡quants més!
i els veïns, cosins,
i el món sencer dins la Marina.
i l'antic amor secret amb unes paraules:
"I tu no parles?"
I les vivències.
Les coses de l'ànima callada.
I el *de per aquí*,
el *entonces*, coses de més.

I ja mon anem
a on anem tots els anys.
A la *pinà*
per menjar mona i trencar l'ou.
¡T'ha tocat!
Ara torne ací, al meu sofà.
A pensar que és l'única cosa
que puc disfrutar.
Sentir-la al màxim
perquè m'han dit
que es pot acabar.
¿Per què plorar ara?
¡Una altra partida
al *pipissiganya*!
I mengem coca a la calda,
pa, galetes, rotllos, mones...
¡Au! Tots a vindre
que la iaia ha encés el forn.
I ara està encés el forn dels somnis.
¡Això sí! De literatura catalana
ni pensar-ho.
A les ombres o al record, res més.
Car ser poeta,
tindre ànima,
ser humà,
només al lleure.
No podré dedicar-me plenament.
I això m'ho has de perdonar.
Com que ja és tard
dormiré en un blanet matalàs.

2

Ànima poètica.
Avui creixes
com les pupil·les d'un gat negre
sota la lluna plena.

Absència eterna.

Tant la trobe a faltar
que els camins i les sendes
es torben a primera vista.

Cop d'ull immens.

Com un excèlsior als secrets
tot em copsa amb una pena.

La llunyania sempre viva.

Que s'amaga rere llàgrimes,
rere crits d'angúnia.

Sota una amara màscara.

Arravatament a foc lent

Aquesta nit
no faràs poesia de protesta
ni la de crits amargs.
Aquesta nit
la veus silenciosa, sense llamps.
Perquè a ta casa
ja tots dormen.
I alguns veïns curiosos
esperen el final
d'aquesta llumeta de poemes.
Per això no crides molt,
no siga cosa que s'espanten
o que es despertin altres.
Aquesta nit
tranquil·la, petit instant.
Aquesta nit
de silenci i poesia constant.

Si és que el temps
et mata, fill meu!
Acabes plorant
badalls vençuts.
Acabes totes les nits
sent solament cos.
L'ànima està
-¿està? ¿segur?-
abatuda, morta.
Si jaguera a terra
encara la notaries.
Tu és que ni la sents.
L'única cosa que fas
per rematar-te
és complaure't.
Això et deixa
buit del tot.
Al llit. Al taüt.
Demà veurem
si encara vius.